

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem
zastoupen advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2022, č. j. X

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 5. 1. 2022, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, k rukám advokáta Mgr. Václava Voříška, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo v části výroku a části odůvodnění změněno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 7. 2021, č. j. X. Ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno a žalobcovo odvolání zamítnuto.
2. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce výrokem 1. shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že dne X v čase X hodin v X na tř. X, u X, na křižovatce s ulicemi X a X, na které je provoz řízen světelnými signály, při řízení motorového vozidla tovární značky X, registrační značky X, se v rozporu s § 24 odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu s uvedeným vozidlem otáčel.
3. Výrokem 2. prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že u sebe v rozporu s § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu neměl řidičský průkaz. Výrokem 3. byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že u sebe v rozporu s § 6 odst. 7 písm. b) zákona o silničním provozu neměl osvědčení o registraci vozidla, a konečně výrokem 4. byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla“), kterého se měl z nedbalosti dopustit tím, že v rozporu s § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla nepředložil zelenou kartu.
4. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a § 16 odst. 3 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. Podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky byla žalobci dále uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
5. Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že policií ČR byly správnímu orgánu I. stupně dne 6. 1. 2020 oznámeny shora popsané přestupky žalobce. Správní orgán I. stupně vydal příkaz ze dne 15. 1. 2020, jenž byl následně zrušen podaným odporem. Dne 21. 7. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, které bylo k odvolání žalobce zrušeno žalovaným. Ten správnímu orgánu I. stupně vytkl především nedostatečné zjištění skutkového stavu. Správní orgán I. stupně proto doplnil dokazování výsledkem zasahující policistky a dne 12. 7. 2021 vydal shora označené rozhodnutí.

6. To bylo k odvolání žalobce změněno napadeným rozhodnutím tak, že byly části výroku 1. a 2., tam kde bylo uvedeno, že žalobce „porušil ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) a ustanovení § 6 odst. 7 písm. b)“, nahrazeny tak, že „porušil ustanovení § 6 odst. 8 téhož zákona“. V návaznosti na tuto změnu byla obdobně změněna i příslušná pasáž odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jež po změně hovoří o porušení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu v důsledku nepředložení řidičského průkazu a osvědčení o registraci vozidla na výzvu policisty. Žalovaný považoval spáchání výše uvedených přestupků žalobcem za prokázané a dostatečně podložené skutkovými zjištěními. K popsáním změnám přistoupil s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, sp. zn. 1 As 101/2020, jenž správním orgánům doporučil upřednostnění žalovaným zvolené právní kvalifikace.

II. Žaloba

7. Žalobce ve včasné podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí. Brojil zejména proti změně rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Konstatoval, že ve změněném výroku
1. prvostupňového rozhodnutí nebylo tvrzeno porušení § 6 odst. 7 písm. a) ani písm. b) zákona o silničním provozu. Výrok žalovaného, kterým se má nahrazovat výrok 1. prvostupňového rozhodnutí, proto není relevantní. V případě výroku 2. sice byla nahrazena právní kvalifikace, ovšem nebyl stejným způsobem upraven skutkový popis jednání. Žalobce proto namítal nesouladnost právní kvalifikace a popisu skutkového děje.
8. Dle žaloby jednal žalovaný nezákonně, když žalobce uznal vinným z porušení jiné právní povinnosti, než správní orgán I. stupně, aniž by mu poskytl možnost změnu reflektovat nebo na ni reagovat. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správní soudu žalobce dovozoval, že provedená změna není přípustná, popřípadě, že žalovaný byl povinen jej na změnu právní kvalifikace upozornit předem.
9. Podle žalobce dále nebylo prokázáno, že by u sebe neměl osvědčení o registraci vozidla podle výroku 3. prvostupňového rozhodnutí. Rovněž tvrdil, že jednání popsané ve výroku 4. prvostupňového rozhodnutí není protiprávní, neboť zde není uvedeno, že žalobce byl o předložení zelené karty požádán, což je přitom pro věc významná skutková okolnost. Dodal, že měl toliko povinnost mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění. Neměl tedy povinnost u sebe mít právě zelenou kartu. Protiprávní je přitom pouze jednání spočívající v nepředložení ani zelené karty, ani dokladu o hraničním pojištění.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zopakoval, že ke změně přistoupil ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, sp. zn. 1 As 101/2020. Obvinění nebylo rozšířeno o jiný skutek, s nímž by žalobce nebyl srozuměn, proto žalovaný žalobce o změně nevyrozuměl. I soud uvedl, že se jedná o stejné jednání. Žalovaný chtěl předejít sporu o to, zda měl žalobce při kontrole požadované doklady u sebe. Žalovaný dále nesouhlasil s tím, že by rozhodnutí či spisový materiál neobsahoval důkazy o tom, že žalobce u sebe při řízení vozidla neměl osvědčení o registraci vozidla. K tomu odkázal na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a výpověď policistky, již žalobce na výzvu

odpověděl, že doklady u sebe nemá. Podle § 16 odst. 2 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla se řidič vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 17 odst. 1 téhož zákona nepředloží zelenou kartu. Žalovaný proto nesouhlasí s námitkou žalobce proti této části výroku prvostupňového rozhodnutí. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., s limity týkajícími se správního trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/20163-16, publ. ve Sb. NSS 3528/2017, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz).
12. Podle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz. Podle písm. b) téhož ustanovení musí mít u sebe rovněž osvědčení o registraci vozidla podle zvláštního právního předpisu.
13. Podle § 6 odst. 8 téhož zákona je řidič motorového vozidla povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.
14. V první řadě se krajský soud zabýval přezkoumatelností napadeného rozhodnutí, což je otázka související s námitkou týkající se změny výroků prvostupňového rozhodnutí žalovaným. Z výslovného textu výrokové části napadeného rozhodnutí plyne, že došlo ke změně výroků 1. a 2. prvostupňového rozhodnutí. Dle skutečného obsahu změnového textu však žalovaný patrně hodlal změnit výroky 2. a 3. prvostupňového rozhodnutí, jelikož výrok 1. se týká přestupku spočívajícího v otáčení se na křižovatce a nikoli v předkládání požadovaných dokladů. Žalovaný nicméně konzistentně s výrokovou částí napadeného rozhodnutí hovoří o změně v části výroku 1. a 2. prvostupňového rozhodnutí také v odůvodnění svého rozhodnutí. Soud musí konstatovat, že pokud byl (vedle výroku 2.) výslovně změněn výrok 1. prvostupňového rozhodnutí, nedává provedená změna smyslu, a pokud měly být změněny výroky 2. a 3. prvostupňového rozhodnutí, nedokázal to žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně vyjádřit.
15. Přestože dle přesvědčení soudu žalobce pravděpodobně zamýšlel provést změnu výroků 2. a 3. prvostupňového rozhodnutí, napadené rozhodnutí tomu zcela neodpovídá. Nejistotu ohledně skutečného záměru žalovaného rovněž prohlubuje jeho vyjádření k žalobě, kde tvrdí, že ze spisového materiálu plyne, že žalobce u sebe neměl osvědčení o registraci vozidla. V podstatě se tedy vyjadřuje tak, jako by výrok 3. rozhodnutí správního orgánu I. stupně skutečně neměl být měněn, čemuž však neodpovídá text změny a její odůvodnění odkazem na správní judikaturu. S ohledem na popsané rozpory není z napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, jakých výroků se provedená změna týká.

16. Nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí v jeho spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně dále prohloubil způsob provedené změny. Je jisté, že přinejmenším výrok 2. žalovaný (dle formálního označení i obsahu změny) skutečně změnil. Tento výrok po změně zní „ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne X v čase X hodin v Mostě na tř. X, u X, při řízení motorového vozidla tovární značky X, registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu u sebe neměl řidičský průkaz“. Obdobně měl být zřejmě změněn i výrok 3., přestože se to s ohledem na výše uvedené srozumitelným způsobem nepodařilo.
17. Z citovaného textu je patrné, že žalovaný sice změnil ustanovení identifikující žalobcem porušenou povinnost, této změně však již nepřizpůsobil další text měněné výrokové části prvostupňového rozhodnutí, která tak nadále odpovídá tomu, jako by žalobce porušil § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu. Popis skutku, spočívající ve frázi „u sebe neměl“ neodpovídá povinnosti zakotvené v ustanovení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, které žalovaný do výrokové části prvostupňového rozhodnutí vklínil. Z výroku v tomto znění tedy není zřejmé, pro jaké jednání byl žalobce shledán vinným, když provedená změna je z hlediska obsahového polovičatá a vede k vnitřní rozpornosti výrokové části rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v jejich spojení. Z výše uvedených důvodů je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.
18. Nad rámec uvedeného soud dodává, že změna, k jejímuž provedení žalovaný směřoval, nepředstavuje nepřipustnou změnu skutku, nýbrž jeho pouhé zpřesnění se současnou změnou právní kvalifikace (k tomu srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2016, č. j. 1 As 46/2016-24). Ke shodné otázce zpřesnění popisu skutku a změny právní kvalifikace z porušení povinnosti aktuálně zakotvené v § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu na porušení povinnosti dle § 6 odst. 8 téhož zákona v aktuálním znění se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39. Zde uvedl, že: „Podstatou původně skutkově vymezeného jednání právně kvalifikovaného podle § 6 odst. 8 písm. a) zákona o silničním provozu je, že stěžovatelka měla porušit povinnost mít při řízení u sebe (tj. ve své kapse, kabelce, peněžence či kdekoli jinde v automobilu, který řídila) řidičský průkaz. Účel této povinnosti je přitom zřejmý a odráží se v povinnosti vymezené v § 6 odst. 12 věty první zmíněného zákona, a sice předložit na výzvu policisty daný řidičský průkaz ke kontrole. (...) Podstata jednání v obou případech spočívá v tom, že řidič nemá při sobě dokument schopný okamžitě osvědčit jeho řidičské oprávnění, podstata následku z hlediska dotčení chráněného právního zájmu spočívá v nezpůsobilosti řidiče okamžitě na místě bez jakýchkoli dalších pomůcek osvědčit, že má řidičské oprávnění. V daném případě je posun ve vymezení skutku natolik malý a povaha změny právní kvalifikace rovněž svou podstatou nevýznamná, že zcela postačilo tuto skutečnost stěžovatelce v rámci správního řízení sdělit.“
19. Citovaný rozsudek byl vydán ve vztahu ke znění zákona o silničním provozu účinnému do 30. 12. 2015. Označení relevantních ustanovení se proto neshoduje s aktuálně platnou právní úpravou. Jejich znění však zůstalo prakticky nezměněno a závěry Nejvyššího správního soudu jsou proto aplikovatelné i na zdejší případ. V takovémto případě jde o přípustné dílčí zpřesnění skutku a odlišné právní posouzení. I z citované pasáže nicméně plyne, že je namístě obviněného na změnu právní kvalifikace ve správním řízení předem upozornit, což se v daném případě nestalo. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne

25. 6. 2020, č. j. 1 As 101/2020-31, na nějž žalovaný odkazoval, naopak neplyne, že by správní orgány neměly na změnu právní kvalifikace obviněného upozornit.
20. S ohledem na popsanou nepřezkoumatelnost se soud blíže nevěnuje otázce, nakolik bylo prokázáno, zda žalobce u sebe v době kontroly měl osvědčení o registraci vozidla. Lze se však ještě vyjádřit k námitkám týkajícím se výroku 4. prvostupňového rozhodnutí, jenž byl žalovaným potvrzen. Pokud jde o to, že ve výroku není výslovně uvedeno, že žalobce byl k předložení zelené karty vyzván, nezpůsobuje tato skutečnost nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ve výroku je zachyceno, že žalobce zelenou kartu nepředložil v rozporu s ustanovením § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla. Toto ustanovení přitom obsahuje povinnost řidiče předložit zelenou kartu na požádání příslušníka Policie České republiky. Ostatně provedení kontroly včetně učinění výzvy k předložení zelené karty je popsáno v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Soud proto nemá pochyb o protiprávnosti konkrétního jednání, za nějž je žalobce přestupkově postižen.
21. Pokud jde o argumentaci, že protiprávní by mohlo být pouze jednání spočívající v nepředložení ani zelené karty, ani dokladu o hraničním pojištění, soud uvádí, že podle § 14 odst. 3 zákona o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, ve znění účinném od 1. 1. 2015, je dokladem o zaplaceném hraničním pojištění zelená karta. Od uvedeného data se tedy i hraniční pojištění prokazuje zelenou kartou, nikoli jiným dokladem (srov. KAZDA P., KAZDOVÁ K. *Zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla: Komentář*, § 17, Wolters Kluwer, Dostupné v Systému ASPI). Žalobce navíc nikdy netvrdil, že by byl řidičem cizozemského vozidla, na nějž by se měla vztahovat povinnost mít sjednáno hraniční pojištění. Námitky žalobce ve vztahu k výroku 4. prvostupňového rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím žalovaného považuje soud za účelové.
22. Závěrem soud uvádí, že nemá námitek proti samotnému záměru žalovaného provést předmětnou změnu právní kvalifikace, musí se tak však stát zákonným a srozumitelným způsobem.

V. Závěr a náklady řízení

23. Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil postupem podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a věc mu podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení. Učinil tak bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.
24. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
25. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč a odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu) a 21% DPH z odměny a náhrady advokáta, tedy 1 428 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 11 228 Kč. Soud

uložil žalovanému, aby náklady řízení uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den.

Zmeškání

lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. července 2022

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce